

8. Постанова ВСУ від 29 листопада 2012 року № 5-24кц12– [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/>

Анотація

Садова Т. В. Підстави для перегляду судових рішень у кримінальних справах Верховним Судом України. – Стаття.

Стаття присвячена аналізу змісту підстав для перегляду судових рішень у кримінальних справах Верховним Судом України на основі чинного законодавства та практики Верховного Суду України.

Ключові слова: Верховний Суд України, перегляд рішень суду касаційної інстанції, рішення Європейського суду з прав людини, судовий прецедент.

Аннотация

Садовая Т. В. Основания для пересмотра судебных решений по уголовным делам Верховным судом Украины. – Статья.

Статья посвящена анализу сути оснований для пересмотра судебных решений по уголовным делам Верховным судом Украины на основе действующего законодательства и практики Верховного Суда Украины.

Ключевые слова: Верховный Суд Украины, пересмотр решений суда кассационной инстанции, решения Европейского суда по правам человека, судебный прецедент.

Summary

Sadova T. V. Grounds for Review of Court Decisions in Criminal Cases by the Supreme Court of Ukraine. – Article.

This article is aimed at the analysis of the essence of grounds for review of court decisions in criminal cases by the Supreme Court of Ukraine on the basis of the legislation in effect and the practice of the Supreme Court of Ukraine.

Key words: the Supreme Court of Ukraine, review of decisions of the court of cassational jurisdiction, decisions of the European Court of Human Rights, judicial precedent.

УДК 343.112

С.В. Томин

кандидат юридичних наук, доцент

доцент кафедри кримінального
права, процесу та криміналістики
Івано-Франківського факультету
національного університету
«Одеська юридична академія»

ПІДСТАВИ ТА УМОВИ РОЗГЛЯДУ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТА У СПРОЩЕНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Системний аналіз положень, викладених у ч. 1 ст. 381, як і загалом параграфу 1 «Спрошене провадження щодо кримінальних проступків» глави 30 КПК України [1] дозволяє зробити висновок про наявність у них різних за значимістю обставин, з якими законодавець пов'язує можливість розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні. Зокрема, такими обставинами є: 1) наявність клопотання прокурора, або слідчого, погодженого з прокурором про розгляд обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні за відсутності учасників судового провадження; 2) беззаперечне визнання обвинуваченим своєї винуватості; 3) визнання обвинуваченим встановлених досудовим розслідуванням обставин; 4) згода обвинуваченого з розглядом обвинувального акта за його відсутності; 5) згода потерпілого на застосування процедури спрощеного провадження; 6) представництво обвинуваченого захисником.

Дослідженню цих обставин присвятили свої праці В.І. Фаринник, Г.П.Власова, Л.М. Лобойко, Д.А. Степаненко, М.А. Дніпровська та ін.

Лобойко Л.М. вказані обставини розглядає як умови здійснення кримінального провадження у спрощеній формі [2, с.93-100]. На думку авторів науково-практичного коментаря Кримінального процесуального кодексу України під редакцією В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова такі обставини називаються юридичними фактами [3].

Коментуючи ст. 381 КПК України автори коментаря вказують на те, що можливість застосування спрощеного провадження обумовлюється

наявністю чи відсутністю певних юридичних фактів. Однак, вже у коментарі до наступної статті зазначається, що перед дослідженням обвинувального акта та доданих матеріалів для ухвалення вироку суд має впевнитися у відсутності підстав, що виключають розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні [3].

Таким чином, за відсутності чіткого законодавчого регулювання обставин, які дозволяють суду розглядати обвинувальний акт у спрощеному провадженні у юридичній літературі для їх дослідження використовуються терміни: «умови», «юридичні факти», «підстави».

Вважаємо, що вказані поняття носять різне змістовне навантаження, а їх використання для визначення одних і тих же понять негативно відображається як на ефективності правозастосовчої практики, так і якості наукових досліджень, тому вимагає окремого вивчення та аналізу.

Враховуючи зазначене, метою даної статті є визначення поняття та змісту підстав та умов розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні.

Для досягнення вказаної мети вирішенню підлягають наступні завдання: 1) визначення процесуальних підстав розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні; 2) класифікація умов розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні; 3) розкриття сутності звернення прокурора або слідчого до суду з клопотанням як умову розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні; 4) з'ясування значення визнання обвинуваченим своєї винуватості для вирішення питання про застосування спрощеного провадження; 5) аналіз доцільності законодавчого закріплення згоди потерпілого на застосування процедури спрощеного провадження як умови умову розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні; 6) характеристика ролі усвідомлення обвинуваченим характеру і наслідків його згоди на розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні.

На нашу думку, аналіз ст. 381 КПК України дозволяє зробити висновок про наявність складного юридичного факту, який утворює процесуальну підставу та декілька умов, які можна поділити на умови першої та другої черги. Саме повний набір цих умов утворює поняття «підстава».

Оскільки у справах різних форм обвинувачення набір умов може бути різним, необхідно зазначити, що у ст. 381 КПК України є не одна, а декілька підстав.

Процесуальну підставу розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні утворює обвинувачення, пред'явлене у процесуальному порядку. Визначення цієї підстави закріплене у ч. 1 ст. 381 КПК України. Це пред'явлення особі обвинувачення у вчиненні кримінального проступку.

Умови розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні вважаємо за доцільне розглянути більш детально.

Ч. 1 ст. 381 КПК України вказує виключний перелік суб'єктів ініціювання процедури спрощеного провадження щодо кримінальних проступків. До них відносяться прокурор та слідчий.

Оскільки лише суд приймає рішення про застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків, право звернутися до суду з відповідним клопотанням виникає у прокурора або слідчого лише після завершення досудового розслідування. До моменту закінчення досудового розслідування звернення з таким клопотанням є необґрунтованим, оскільки сторона захисту до ознайомлення з матеріалами закінченого провадження розслідування не може визначитись зі згодою на розгляд обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду. Тому у випадку звернення прокурора або слідчого до суду з відповідним клопотанням до закінчення досудового розслідування суд повинен відмовити у його задоволенні.

Правовий інститут, передбачений главою 30 КПК, є особливою формою реалізації державного обвинувачення у справах публічного та приватного обвинувачення. Принципова новизна цього інституту полягає в тому, що обсяг обвинувачення визначається прокурором не в односторонньому порядку для захисту виключно публічних інтересів держави, які обумовлюються вимогами закону та фактичними обставинами справи, а й з урахуванням позиції сторони захисту. При цьому сформульоване у такий спосіб обвинувачення є результатом

двостороннього волевиявлення сторін, тобто наслідком врахування думки учасників процесу, які мають інтерес у справі, а також їх представників. Тому невід'ємною умовою спрощеного провадження є взаємна згода сторони обвинувачення і сторони захисту на його застосування.

Згода обвинуваченого з пред'явленим йому обвинуваченням є правом обвинуваченого. Обвинувачений має право зробити вибір: або його справа буде розглянута за загальними правилами, або ж за правилами спрощеного провадження. Не допускається примушування обвинуваченого до згоди з пред'явленим йому обвинуваченням і постановленням вироку в «спрощеному провадженні».

Перевіряючи визнання обвинуваченим обставин, викладених в обвинувальному акті, а також з'ясовуючи його згоду на розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні, суд повинен оцінити їх добровільність, відповідність внутрішньому волевиявленню та усвідомлення обвинуваченим їх сутності та наслідків.

Вимагаючи від суду оцінити добровільність визнання обвинуваченим своєї вини, чинний КПК України разом з тим не містить визначення поняття добровільності визнання вини.

Не може вважатися добровільним визнання вини під впливом різних несприятливих факторів (у тому числі фізичного впливу, а також під впливом важкого психічного стану, викликаного арештом або іншими обставинами розслідування, вмовляннями).

Добровільність визнання обвинуваченим своєї вини може викликати сумніви, якщо в ході досудового провадження він неодноразово змінював свої показання, заперечував причетність до вчинення злочину, висував доводи і представляв докази своєї невинуватості. Такий же висновок впливає, якщо, незважаючи на визнання обвинуваченим своєї вини, у справі вбачаються підстави для зміни кваліфікації обвинувачення на менш тяжке, виключення з обвинувачення окремих пунктів (епізодів) і т.п.

Кримінальний процесуальний закон не конкретизує вік обвинуваченого, який має право вимагати розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні, тому слід вирішити питання про можливість розгляду кримінальної справи в такому порядку за участю

неповнолітнього.

У науковій літературі немає єдиної думки про можливість розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні щодо неповнолітніх обвинувачених. Ряд процесуалістів займає позицію про неможливість і неприпустимість застосування зазначеного порядку судового розгляду до неповнолітніх [4, с. 38].

Інші науковці вважають за необхідне поширити спрощене провадження щодо кримінальних проступків на неповнолітніх обвинувачених [5; 6, с. 19].

На нашу думку, доводи про необхідність поширення процедури спрощеного провадження щодо кримінальних проступків на таку категорію осіб, як неповнолітні, цілком обґрунтовані і повинні знайти підтримку законодавця.

При розгляді кримінальної справи у «спрощеному провадженні» щодо неповнолітнього обвинуваченого будь-які порушення його прав і законних інтересів відсутні, оскільки йому в обов'язковому порядку надається захисник (п. 1 ч. 2 ст. 52 КПК України), в процесі беруть участь законні представники (ст. 44 КПК України), а при допиті - педагог чи психолог (ст. 227 КПК України).

Вимоги ст. 487 КПК України про встановлення додаткових обставин (умови життя і виховання, рівень психічного розвитку неповнолітнього, вплив на нього старших за віком осіб), виконуються навіть при розгляді кримінальної справи у «спрощеному провадженні». Зазначені обставини з'ясовуються в процесі досудового розслідування і, крім того, суд може їх встановити за матеріалами кримінальної справи, вивчаючи їх на етапі підготовки до судового засідання (гл. 27 КПК України).

У разі поширення «спрощеного провадження» на неповнолітніх обвинувачених, представляється необхідним додатково з'ясувати позицію їх законних представників на розгляд справи в «спрощеному провадженні».

Тісно пов'язані між собою такі умови застосування спрощеного провадження як беззаперечне визнання обвинуваченим своєї винуватості та визнання обвинуваченим встановлених досудовим розслідуванням

обставин.

Запровадження інституту спрощеного провадження переслідує мету процесуальної економії за рахунок спрощення процедури безпосереднього дослідження доказів в силу того, що обставини, які ними підтверджуються чи спростовуються, ніким не оспорується, тому не є предметом дослідження у суді.

Згода обвинуваченого з пред'явленим йому обвинуваченням, яка необхідна для застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків, передбачає таку позицію сторони захисту, яка полягає у відсутності спору щодо правильності висновків сторони обвинувачення про фактичну фабулу справи, юридичне формулювання та кваліфікацію вчиненого. Крім того, висловлення такої згоди повинно розцінюватись також як підтвердження відсутності обставин, які виключають злочинність та караність діяння, обставин, які можуть потягти за собою звільнення від кримінальної відповідальності, визнає зібрані докази, які підтверджують висунуте обвинувачення, допустимими, достовірними та достатніми, погодження обвинуваченого з тим, що досудове розслідування проведене у передбаченому законом порядку.

Незважаючи на те, що у чинному КПК України не знайшла свого закріплення така умова застосування «спрощеного провадження», як усвідомлення обвинуваченим характеру і наслідків його згоди на розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні, її дотримання безпосередньо впливає на можливість застосування процедури спрощеного провадження.

Обвинувачений повинен чітко собі уявляти, в чому полягає специфіка «спрощеного провадження» і з якими правовими наслідками пов'язане таке розпорядження ним своїми процесуальними правами.

Обвинувачений повинен розуміти і усвідомлювати, що він відмовляється від судового слідства в повному обсязі; не вправі оскаржити вирок з підстав невідповідності висновків суду, викладених у вирокі, фактичним обставинам справи. Натомість він може розраховувати на певні позитивні наслідки у вигляді пом'якшення покарання.

З цього приводу заслуговує на увагу ч. 7 ст. 316 КПК РФ, яка

передбачає, що якщо суддя дійде висновку про обґрунтованість обвинувачення, з яким погодився обвинувачений, то він постановляє обвинувальний вирок і призначає покарання, яке не може перевищувати двох третин максимального строку або розміру найбільш суворого виду покарання, передбаченого за вчинений злочин. Крім того, відповідно до ч. 10 цієї статті з обвинуваченого не підлягають стягненню процесуальні витрати [7]. Зі змісту глави 30 КПК України не вбачається, у чому полягає компроміс під час застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків, яка вигода обвинуваченому від цього.

Вважаємо, що у КПК України слід передбачити позитивні наслідки, які матиме застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків для обвинуваченого: 1) пом'якшення покарання; 2) звільнення від судових витрат. В іншому випадку вказана процедура втрачає своє призначення.

Важливою гарантією дотримання прав та свобод обвинуваченого є закріплення такої умови застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків, як представництво обвинуваченого захисником.

Спрощене провадження щодо кримінальних проступків передбачає певні обмеження у реалізації обвинуваченим права на захист усіма не забороненими КПК способами та засобами. Погоджуючись на розгляд справи в особливому порядку, обвинувачений висловлює свою згаду на обмеження права на захист. Таке обмеження полягає перш за все в тому, що обвинувачений позбавлений можливості доводити свою невинуватість в судовому засіданні, тобто на тій стадії, на якій найбільш повно реалізується принцип рівності та змагальності. На досудовому слідстві змагальність не реалізується в повній мірі, тому підсудний опиняється у становищі, коли на досудовому слідстві він позбавлений можливості реалізувати право на захист на умовах змагальності та рівності у зв'язку з відсутністю для цього достатніх правових підстав та механізмів, а у судовому засіданні це право обмежується в результаті його волевиявлення.

Враховуючи зазначене, ч. 1 ст. 381 КПК України закріплює

обов'язок суду, вирішуючи питання про застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків, переконатись у представництві обвинуваченого захисником.

Ст. 381 КПК України не конкретизує, на якій стадії кримінального провадження обвинувачений повинен представлятись захисником для того, щоб суд міг прийняти рішення про застосування спрощеного провадження щодо кримінальних проступків. Однак, вимоги ст. 302 КПК дозволяють зробити висновок, що оскільки згода підозрюваного з розглядом обвинувального акта за його відсутності з'ясовується вже під час досудового розслідування, суд повинен перевірити, чи користувався обвинувачений послугами захисника під час провадження тих процесуальних дій, у межах яких підозрюваним було висловлено таку згоду.

У юридичній літературі неоднозначно вирішуються питання про доцільність з'ясування позиції потерпілого про застосування «спрощеного провадження».

Законодавець однією з умов застосування «спрощеного провадження» в ч. 1 ст. 381 КПК України вказує на наявність згоди потерпілого з розглядом обвинувального акта у спрощеному провадженні.

Окремі науковці пропонують виключити таку згоду потерпілого з переліку умов застосування «спрощеного провадження» [8, с. 77].

Не поділяючи таку позицію, інші автори вказують на те, що процесуальні права потерпілого в практиці застосування спрощеного провадження не завжди знаходять належного захисту. [9, с. 84]

Вважаємо, що вимога кримінального процесуального закону про встановлення згоди потерпілого є гарантією захисту його прав, сприяє активній участі потерпілого у кримінальному судочинстві, не дозволить обвинувачу і обвинуваченому із захисником вступити в неформальні переговори, наприклад, щодо визнання тільки частини обвинувачення чи іншого злочину з пом'якшуючими обставинами в обмін на більш м'яке покарання.

Отже, застосування «спрощеного провадження» має бути поставлено в залежність від розсуду потерпілого, і якщо потерпілий не

згоден на застосування «спрощеного провадження», кримінальна справа має підлягати розгляду в загальному порядку.

На жаль, законодавець не приділив належної уваги питанню про те, яким чином потерпілий може реалізувати своє право заперечити або погодитися з розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні.

Як вбачається з Інформаційного листа Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ «Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України» від 03.10.2012 р. № 223 згода обвинуваченого на розгляд судом обвинувального акта за його відсутності, а також відсутність заперечень у потерпілого проти розгляду у спрощеному провадженні мають бути підтверджені письмово. Таке підтвердження (згода) може бути відображено як у самому клопотанні прокурора або слідчого, погодженому з прокурором, так і міститись в окремих клопотаннях обвинуваченого, погоджених із захисником, та потерпілого [10].

Таку позицію навряд чи можна визнати обґрунтованою. Вважаємо, що потерпілий має право особисто висловити свою позицію у письмовому вигляді про згоду на розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні та зобов'язаний повідомити про це суд. Відсутність такого повідомлення повинно розцінюватись судом як відмова потерпілого від розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні.

У зв'язку з цим необхідно погодитися з думкою про те, що «прокурор, слідчий зобов'язані вжити заходів для того, щоб з клопотанням прокурора про розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні суду було надано документ, який би відображав позицію потерпілого щодо застосування спрощеної процедури розгляду справи» [11, с. 86].

К.А. Рибалов пропонує позицію потерпілого щодо застосування «спрощеного провадження» з'ясувати на першому допиті потерпілого [12, с. 14], оскільки «закон не забороняє, щоб у протоколі допиту потерпілого було зафіксовано його думку щодо можливого клопотання

обвинуваченого про розгляд справи у спрощеному провадженні» [11, с. 85].

Така думка видається спірною. По-перше, згода потерпілого на «спрощене провадження», виражена ним на першому допиті, втратить своє процесуальне значення, якщо потерпілий згодом відмовиться від нього, і така відмова цілком допустима. По-друге, обвинувальний акт може відрізнятися від тих очікувань, на які розраховує потерпілий, наприклад, в частині фактичних обставин пред'явленого обвинувачення, розміру збитків. По-третє, обвинувачений, будучи впевненим у застосуванні «спрощеного провадження» і гарантованому зниженні покарання, втратить стимул для вчинення певних дій, спрямованих на примирення з потерпілим, згладжування конфліктної ситуації, відшкодування шкоди тощо.

Більш обґрунтованою видається позиція про те, що при ознайомленні потерпілого з матеріалами справи слідчий зобов'язаний роз'яснити потерпілому процесуальні наслідки застосування «спрощеного провадження» і з'ясувати думку потерпілого з даного питання [13, с. 68].

Таким чином підставою розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні є обвинувачення, тобто твердження про вчинення конкретною особою кримінального проступку, висунуте у порядку, передбаченому КПК України, яке обвинувачений погодився визнати.

Процесуальні умови розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні поділяються на умови першої та другої черги.

Процесуальними умовами першої черги є: наявність клопотання прокурора або слідчого, погодженого з прокурором про розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні; беззаперечне визнання обвинуваченим своєї винуватості; визнання обвинуваченим встановлених досудовим розслідуванням обставин; згода обвинуваченого з розглядом обвинувального акта за його відсутності; згода потерпілого на застосування процедури спрощеного провадження.

Умови другої черги впливають з попередніх. До них відносяться: усвідомлення обвинуваченим наслідків розгляду обвинувального акта у

спрощеному провадженні; добровільність згоди на розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні після консультацій з захисником.

Суд, вирішуючи питання про розгляд обвинувального акта у спрощеному провадженні, повинен пересвідчитись у наявності підстав та дотриманні всіх перелічених у ч. 1 ст. 381 КПК України умов у їх сукупності.

Література

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17/paran2#n2>.

2. Лобойко Л. Науково-практичний коментар до глави 25 Кримінального процесуального кодексу України / Л. Лобойко // Слово Національної школи суддів України. – 2012. – № 1. – С. 93-100.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова. – Х. : Право, 2012. – Т. 2. – 664 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа: http://pidruchniki.ws/1115121250519/pravo/rozglyad_obvinuvalnogo_akta_sproschennomu_prova_dzhenni.

4. Татьяна Л. Особый порядок принятия судебного решения / Л. Татьяна // Законность. – 2003. – № 12. – С. 30-33.

5. Жеребятъев И.В. Некоторые проблемные вопросы рассмотрения уголовных дел в порядке гл. 40 УПК / И.В. Жеребятъев [Электронный ресурс] // Режим доступа: <http://www.yurclub.ru/docs/pravo/0903/14.html>.

6. Рыбалов К.А. Особый порядок судебного разбирательства в Российской Федерации и проблемы его реализации / К.А. Рыбалов. – М.: Юрлитинформ, 2004. – 152 с.

7. Уголовно-процессуальный кодекс Российской Федерации от 18 декабря 2001 г. № 174-ФЗ [Электронный ресурс]. – Режим доступа до документа: <http://www.up-kodeks.ru/>

8. Капинус О.С. Процессуальные особенности реализации института особого порядка судебного разбирательства / О.С. Капинус, К.А. Рыбалов // Право и политика. – 2003. – № 5. – С. 71-77.

9. Жеребятъев И. Вопросы теории, законодательного регулирования и практики применения особого порядка судебного разбирательства / И. Жеребятъев // Уголовное право. – 2006. – № 2. – С. 83-86.

10. Про порядок здійснення підготовчого судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України: Інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ від 03.10.2012 р. № 223-1430/0/4-12 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа:

<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v1430740-12>.

11. Иванов А. Согласие потерпевшего как обязательное условие рассмотрения уголовного дела в особом порядке: практические проблемы реализации требований закона / А. Иванов, Е. Куцумакина // Уголовное право. – 2007. – № 1. – С. 84-86.

12. Рыбалов К.А. Условия применения особого порядка судебного разбирательства / К.А. Рыбалов // Современное право. – 2003. - № 6. – С. 9-14.

13. Лазарева В. Новый УПК: особый порядок принятия судебного решения при согласии обвиняемого с предъявленным ему обвинением / В. Лазарева // Уголовное право. – 2002. – № 2. – С. 67-69.

Анотація

Томин С.В. Підстави та умови розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні. – Стаття.

У статті досліджуються підстави та умови розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні. На основі наукових праць та положень чинного законодавства автор розкриває сутність звернення прокурора або слідчого до суду з клопотанням як умову розгляду обвинувального акта у спрощеному провадженні; з'ясовує значення визнання обвинуваченим своєї винуватості для вирішення питання про застосування спрощеного провадження; аналізує доцільність законодавчого закріплення згоди потерпілого на застосування цієї процедури.

Ключові слова: обвинувальний акт, спрощене провадження, обвинувачений, потерпілий, прокурор.

Аннотация

Томин С.В. Основания и условия рассмотрения обвинительного акта в упрощенном производстве. – Статья.

В статье исследуются основания и условия рассмотрения обвинительного акта в упрощенном производстве. На основе научных трудов и положений действующего законодательства автор раскрывает сущность обращения прокурора или следователя в суд с ходатайством как условие рассмотрения обвинительного акта в упрощенном производстве; выясняет значение признания обвиняемым своей виновности для решения вопроса о применении упрощенного производства; анализирует целесообразность законодательного закрепления согласия потерпевшего на применение этой процедуры.

Ключевые слова: обвинительный акт, упрощенное производство, обвиняемый, потерпевший, прокурор.

Summary

Tomyn S.V. The reasons and conditions of indictment proceedings in a simplified

procedure. – Article.

There are investigated the reasons and conditions of indictment proceedings in a simplified procedure in this article. Based on scientific publications and current legislation reveals the essence of the appeal by the prosecutor or investigator to the Court for, finds value recognition of his guilt by the accused to decide on the application of the simplified procedure, analyzes the need for consolidation in the law of the victim consent to the use of this procedure.

Keywords: indictment, simplified proceedings, defendant, victim, prosecutor.

УДК 343.14

А.С. Тунтула

кандидат юридических наук,
доцент кафедры уголовного и
гражданского права и процесса
Черноморского государственного
университета
имени Петра Могила

Ю.А. Ланцедова

кандидат юридических наук,
доцент кафедры уголовного и
гражданского права и процесса
Черноморского государственного
университета
имени Петра Могила

ДОКТРИНА СТУПЕНЧАТОГО ВИДОВОГО ДЕЛЕНИЯ ВЕЩЕСТВЕННЫХ ИСТОЧНИКОВ АНТИКРИМИНАЛЬНЫХ СВЕДЕНИЙ

Попытки определить сущность и виды вещественных источников доказательств в антикриминальном судопроизводстве предпринимались издавна, когда еще И. Бентам [1, с. 78], Г. Гросс [2, с. 4, 11-12] и многие